

Naša kužika Pikica!

Že enajsto leto teče, kar je v našo družino pricapljala kosmati prijatelj – oziroma prijateljica. Postala je naš družinski član z vsemi privilegiji, ki smo ji jih velikodušno dali, ostalo pa si je sčasoma priborila s svojo mehkobo in ljubkostjo sama. V glavnem, kar naenkrat je spala na postelji, kljub trdnim, v naprej pripravljenim sklepom, ki pa so se razklenili že prvo noč. Zdržala sem celih dvajset minut, nato pa se je že zadovoljno stiskala in ne vem, katera je bila bolj zadovoljna: ona ali jaz. Moje zadovoljstvo je seveda sčasoma popustilo, ker njena dolga črna dlaka sedaj krasi vse mehke površine v našem stanovanju.

Osvojila nas je s svojo milino, zvestim pogledom in željo po zaščiti. Bila je najdenček, vržena v kanto za smeti, komaj mesec dni stara. Dobila sem jo pri Mileni Močilnik, ki je skrbela za zapuščene pse in če je komu padla sekira v med, je to prav gotovo naša Pikica.

Sekira pa ni padla v med samo njej, ampak tudi nam, saj je naša Pika najlepši in najboljši pes na celem svetu, ha! No ja, razen lajanja vsakič, ko kdo pozvoni ali stopi v stanovanje (obiske smo v teh enajstih letih zreducirali na minimum). Takrat njen oster, visok, kričeč lajež sproži v nas željo, da...no, pač pes je in ne zna govoriti, se s peno na ustih tolažimo.

Čeprav razume pa marsikaj, tako da, če kdo reče zdravo (lahko tudi po telefonu), se prične po pasje dreti, ker misli, da imamo obisk. Hudič je to, da laja tudi na bravo, rjavo in druge rime, ker je že stara in slabo sliši. Dobro in z navdušenjem razume besede, greva ven?, keks, babi, dedi (saj se vsak dan preganjajo po gozdu, pa tudi zato, ker večkrat kaj »z mize dol pade«), pridi sem pa samo ob določenih prilikah. Kadar je na vrsti umivanje ali če najde na dvorišču staro kost, prevede »pridi sem« v »bejži stran«!

Ja, tale naša kužika nam je dala res veliko dela in skrbi, še več pa veselja, topline in ljubezni. In z vedno večjo tesnobo in žalostjo odgovarjamo na vprašanje :«Koliko pa je stara?»

